

havde delt sin frejdige Tro paa Livets Miskundhed. — »Aa, Hjalmar! Nu er jeg dog bleven, hvad du troede jeg aldrig kunde blive: en gammel Kone, der græder over sig selv!«

Jægermesteren, der var bleven siddende paa Vognen, begyndte at knalde med Pisken, og straks efter steg de alle ned.

Det tog lidt Tid, inden de tre Damer igen kom tilsæde paa Vognen, og imens greb Fru Vilhelmine og Hr. Frandsen Lejligheden til at ride i Forvejen, først i Skridtgang, siden, da de andre begyndte at køre, i Trav. Jægermesteren, der øjeblikkelig var bleven urolig, gav sine Heste Tøjlen. Men da det ridende Par mærkede det, satte ogsaa de Farten op for at kunne bevare Afstanden.

Vejen førte ind gennem Skoven. Den gik i idelige Bugtninger, saa Fru Vilhelmine og hendes Kavalier hvert Øjeblik blev usynlige for de andre.

Jægermesteren firede stadig paa Tømmen for at indhente dem; men ved hver ny Drejning af Vejen viste det sig, at de snarest havde forøget Afstanden, og hans Ansigt blev mere og mere blodløst. Den ene af Kørehestene, der var vant til at gaa for Vogn sammen med den Fuks, som Fru Vilhelmine red, gik vældig frem med løftet Hoved. I sin Uro gav den sig tilsidst til at kalde. Den anden Hest svarede forude, og dens Raab gav Genlyd i Skoven.